

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

«Νὰ πεθάνω ; ἐγὼ δὲν μπορῶ
νὰ πεθάνω !» ΝΙΤΣΕ

ΣΤΟΝ χόσμο τοῦτον πλανεμένος
Κόμπο διπλὸ τὴ θλίψη δένω,
Κι' ἀν νοιώθω πῶς εἴμ' ἔνας ξένος
Μὰ δὲν πεθαίνω.

Κόπος κάνενας στὴ θωριά μου,
Θάρρητα στὰ πικρά μου χείλη,
Δὲ ζήτησα ποτέ μου χάμου
Νὰ βρῶ ἀντιστῆλι.

Εἴμαι μεγάλος, καὶ τὸ νοιώθω,
Τὶ πλάστηκα, ἃς θερίζω μόνο,
Σπέρνωντας τῆς ζωῆς τὸν πόθο,
Τὸν μαῦροι πόνο.

Περφάνεια μου ποῦ σὲ λιμάνι
Δὲ στρέφω ἐγὼ ποτὲ τὴν πλώρη,
Τὴ λάμψι μου μπόρα δὲ φτάνει
Κι' ἀγριοβόρι.

Θὰ σέύσω ἀλήθεια μιὰν ἡμέραν,
Μὰ τόσο εἴμαι μακριὰ τοῦ χόσμου,
Ποῦ δὲ θὰ λείψῃ ἀπ' αὐτοῦ πέρα
Ποτὲ τὸ φῶς μου !

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ